

NOG WAT HOOGER.

Het was in het begin der maand Mei.

Keizer Karel had den ganschen voormiddag gewerkt en meer dan eene moeilijke Staatszaak besproken en afgehandeld.

In den namiddag voelde hij lust om voor een paar uren aan 't hofleven te ontsnappen, des te meer daar hij 's avonds een groot feestmaal moest voorzetelen.

Hij liet een licht rijtuig bespannen, nam zelf de teugels en geheel alleen reed hij de stad uit en den buiten in.

De frissche lucht, in de dreven, waar het jonge groen allerbekoorlijkst het oog streelde,

deed den keizer als herleven, en terwijl hij het paard den vrijen teugel liet en het dier langzaam voortstapte, floot hij een lustig deuntje.

Niemand, die den levenslustigen jongen daar in zijn rijtuig voorbij zag rijden, kon gissen, dat het de groote keizer was, in wiens Staten de zon nooit onderging, zooals men placht te zeggen.

In den omtrek van de hoofdstad scheen de zon echter de gevoelens niet te deelen, want ze duikelde van eenen pas achter de wolken, maar kwam eenige stonden later toch weer

glanzend te voorschijn.

— Dat ziet er mij een waterzonnetje uit, zei Karel. De Aprilsche grillen komen tegenwoordig ook in de Meimaand de menschen plagen. Ik geloof, dat ik wel zal handelen terug te keeren, indien ik droog wil thuiskomen... Heb ik het niet gedacht: daar valt een regendroppeel vlak op mijnen neus. Ik doe hem voor eeuwig verdwijnen, wegens majesteitschennis.

Hij wiesch met de mouw den regendroppeel van het gelaat, deed het paard rechtsomkeer maken en reed in galop terug stedewaarts.

De lucht werd donkerder en donkerder, als overtrokken met een zwarten sluier, en eer er tien minuten verlopen waren, viel de regen dapper door.

Karel trok de huif over zijn karretje en lei de zweep over het paard, dat in vollen draf voortrende.

Plotseling bemerkte hij onder een grooten boom een soldaat, die daar eene schuilplaats tegen het hemelnat had gezocht, en die hem toeriep:

— Hé, hé!... Stop!...

De keizer hield het paard in.

— Wat verlangt ge? vroeg hij den krijgsman, die naderbij kwam.

— Een plaatsje naast u.

— Met plezier, vriend. Stap in.

De soldaat kroop in het rijtuig en nam naast den vorst plaats.

— Ge bewijst mij een grooten dienst, heerschap. Ik moet in de stad zijn, want heden avond is er een groot feestmaal aan het hof, en...

— Ge zijt uitgenoodigd?

— Ja, door mijn kolonel om er dienst te doen.

— Niet om mede te eten?

— Dat ziet ge van hier. Zijne Majesteit heeft andere monden open te houden, dan dien van een armen sergeant.

— Gij zijt sergeant?

— Om u te dienen.

— Zult ge nog op tijd komen?

— Zeker wel. En dat heb ik aan u te danken. Ik heb mijn groot uniform aan, zooals ge ziet, en door den regen kon ik er niet mee naar de stad. Ik zou eene strenge straf niet kunnen ontloopen hebben.

— Zijt ge reeds van dienst geweest als er feest was aan het hof?

— Zeker.

— Het gaat daar lustig toe, zeker?

— Ja en neen. Eten en drinken is er genoeg, maar de genoodigden zitten daar allen zoo stijf als stokken, en kijken gedurig den keizer aan, om hunnen beker te nemen als hij hem neemt, en te buigen als hij het woord tot hen richt.

— En de keizer?

— Die zit daar met een lang gezicht, net alsof ze hem patatten en zure saus hebben voorgeschoven. Ik geloof, dat die zich daar zoo goed vermaakt als een karpel in de pan.

Karel zuchtte.

— Ze mogen hun lekker eten dezen avond hebben, vervolgde de sergeant, die zeer praatziek scheen te zijn.

— Hoe dat?

— Ik heb reeds mijn feestmaal binnen.

— Zoo.

— Met eene lekkere flesch ouden wijn. Ik heb het alle dagen niet, en daarom heeft het des te beter gesmaakt.

— Dat geloof ik.

— Kunt ge zwijgen?

— Als een graf.

— Dat gaat me, want ik houd niet van babelaars.

— Ik evenmin, zei de keizer glimlachend.

— Welnu, ik heb het noenmaal genomen bij een mijner vrienden, die ook in 't leger geweest is, en nu jachtwachter is op 't goed van Zijne Majesteit.

— En kan die kerel zijne vrienden op feestmalen noodigen?

— Ja, feestmaal is misschien wat veel gezegd. Een goede flesch en een lekker stuk... Raad eens wat we hebben binnengespeeld, vriendje!

— Ja, dat is moeilijk.

— Beproof het eens!

— Een goeden hutsepot?

— Gij zijt er niet. Veel beter, vriendje.

— Rijstap, sergeantje?

— Natuurlijk; maar 't hoofdgerecht!

— Een lekker stuk ossenvleesch?

— Veel beter.

— Karbonaden?

— Nog veel beter.

— Frikadellen?

— Nog beter, vriendje.

— Een kieken, sergeantje?

— Beter, vriendje, beter.

— Ik geef het op. Zeg, wat is het geweest?
— Als ge me op uw eerewoord belooft, dat ge 't niet zult uitbrengen, dan zal ik het u zeggen.

— Ik beloof het u op mijn eerewoord.

— Als ge mij moest verraden, wees zeker, dat ik u zou weten te vinden, en ik zou het u betaald zetten, vriendje.

— Ge zoudt geen ongelijk hebben, sergeantje. Maar, wat hebt ge nu zoo verschrikkelijk geheimzinnig binnengespeeld?

De sergeant trok zijn hoofd dicht bij dat van den keizer, en sprak half-fluisterend, vertrouwelijk:

— Een fazant, vriendje, een dikke, malsche fazant, zooals er dezen avond geen op 's keizers tafel zal komen.

— Is dat al?

— Hoe, is dat al! Hebt gij soms iets beters onder den tand te leggen? En 'k moet er bijvoegen, dat ze met iets sterks gekruid was.

— Zoo... En wat dan?

— Ze was geschoten op het verboden jachtgoed van Zijne Majesteit Karel den Vijfde! Vat gij het nu?

En hij gaf den vorst vertrouwelijk een lichten klap op de dij.

— Ha, sprak de keizer, dan kan ik geloovent, dat ze lekker moet geweest zijn... Verboden vrucht smaakt eens zoo goed.

— Dat is de waarheid. Als ons Kareltje het moest weten...

— Ge zoudt de fazant duur betalen.

— Of ik... maar gij zult het hem niet zeggen, en hij zal het dus niet weten, want op een jacht, zoo vol geladen, mist men een fazantje niet.

— Eerlijk is het niet.

— Dat is waar, maar zoudt gij geweigerd hebben er van te eten? Neen, hé? 't Zal den keizer geen kwaad doen, en 't heeft mijne maag deugd gedaan. Zie, als Zijne Majesteit wist, hoeveel genoegens zijne fazant ons verschaft heeft, hij zou er misschien plezier in hebben.

— Het is wel mogelijk.

— Ge zegt dat zoo droogweg, vriendje?

— Toch niet, sergeantje, maar diefstal blijft altijd diefstal.

— Dat hangt ook al af wie de bestolene is. Als de keizer nooit meer bestolen wil worden, dan moet hij zijn gansch hof buitenwalsen.

— Hoe dat? Wat bedoelt ge?

— Ik weet niet, of ge de historie van den pijpenwinkel weet?

— Toch niet.

— Daar waren alle soorten pijpen, met stelen van alle grootte. Kleine stelen, maar groote stelen het meest... Zoo is 't ook aan het hof.

De sergeant schaterde luid.

De keizer glimlachte, of, beter gezegd, grimlachte.

Het rijtuig was snel voortgebold en de poorten der stad genaderd.

De regen was verdwenen en de 'zon lachte weer aan het uitspansel.

— Wel bedankt, heerschap, zei de krijgsman. Ik zal hier afstappen.

— Moet ge regelrecht naar het paleis?

— Zooals ge zegt.

— Ik zal er u brengen. Ik moet langs daar.

— Als ik geen misbruik maak van uwe goedheid?

— Geenszins, ge zijt een lustige kerel. Ge hebt me den terugweg verkort door uw leerrijk gesprek.

— En gij zijt de braafste mensch, die te Brussel een rijtuig bezit. Mag ik uwen naam kennen? Ik zal mij uwer altijd dankbaar herinneren, en, wie weet, kan ik u ook niet eens van dienst wezen.

— Inderdaad. Raad nu eens, wie ik ben?

— Dat is niet mogelijk.

— Liever: wat ik ben?

— In 't burgerlijk leven?

— Neen, ik ben soldaat.

De sergeant keek hem met groote oogen aan.

— Zoo, dan zijt gij mijn overste?

— Juist.

— Luitenant?

— Hooger, sergeantje.

De krijgsman, die dicht naast den vorst zat, schoof naar den kant van het rijtuig op.

— Kapitein? zei hij.

— Nog wat hooger, sergeantje.

— Voorzeker dan kolonel?

— Hooger.

Ontsteltenis was op het gelaat van den sergeant te lezen.

— Opperbevelhebber?... stamelde hij.

— Hooger, sergeantje.

De schrik maakte zich van den soldaat meester.

Hij herinnerde zich zijne vertrouwelijke mededeeling betreffende de fazant.

— Aan het hof? vroeg hij bevreesd.

— Ge slaat den nagel op den kop, sergeantje. Maar wat?

De sergeant keek nu zijnen gezelschap voor de eerste maal nauwkeurig aan, en in wanhoop kreet hij:

— De keizer!

— Nu hebt ge het geraden, zei de vorst. Ik ben uw keizer.

De soldaat was bleek als linnen en beefde als een populierenblad.

Ware het rijtuig ruim genoeg geweest, hij ware vóór den keizer op de knieën gevallen.

— Genade, Majesteit, sprak hij na eene korte poos. Ik had u niet herkend. Slechts een paar malen zag ik u aan het hof, van verre.

— Ik geloof u. Als ge mij herkend hadt, zoudt ge mij de historie van de fazant niet verteld hebben, hé?

— Vergeef me, Majesteit... Mag ik uitstappen?

— Uitstappen, waarom? We gaan immers beiden naar het paleis?

— Ik niet, Majesteit.

— Waarom niet?

— Ik ga afscheid nemen van mijne vrienden, en dan... dan brand ik mij door het hoofd.

— Ik zal u niet straffen.

— O, Majesteit, mijn dank...

— Laat dat maar. Ik heb u immers mijn eerewoord gegeven, dat ik u niet verraden zou! De keizer houdt steeds zijn woord, vergeet dat nooit, luitenant.

— Uwe Majesteit vergist zich, zei de soldaat nu een weinig gerustgesteld. Ik ben slechts sergeant.

— Keizer Karel vergist zich nooit. Als ik u zei: luitenant, dan is het omdat ik u vandaag tot dien rang bevorder in mijne lijfwacht. Ik heb daartoe eene doorslaande reden. Het mag niet gezegd worden, dat een eenvoudig sergeant naast den keizer in het rijtuig heeft gezeten en hem vriendje heeft genoemd.

— Majesteit, hoe zal ik u ooit mijne dankbaarheid kunen bewijzen?

— Door mijne fazanten gerust te laten, want nu ge officier zijt, zoudt ge er meer dan eene kunnen opeten...

— O, wees...

— Ge hebt het me daar straks zelf gezegd, luitenant: kleine stelen, maar grooten stelen het meest...

Ze waren op de koer van het paleis gekomen, en de bedienden zagen met verbazing achter den keizer een eenvoudig sergeant uit het rijtuig stappen.

De Vroolijke Daden van Keizer Karel

(Volledige uitgave)

VLAAMSCH E BOEKHANDEL. — ANTWERPEN.